

Nữ Chúa

● NGUYỄN THỊ MỸ THANH

Nữ chúa

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Nữ chúa](#)

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Nữ chúa

Con Chúc nhìn thẳng phía trước khi đi ngang qua mặt tôi. Hôm nay nó mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, tay còn xách một cái ví nhỏ nữa chứ! Với tôi thì nó chả đẹp tí nào. Trông cái mặt nó nghênh nghênh thấy ghét. Tôi chống nạnh đứng xìa hai chân ra nhìn nó. Nó vẫn làm như không biết – nó làm bộ. Tôi tiến đến chặn ngang lối đi. Nó lại tránh sang bên kia, mà mắt vẫn không nhìn tôi. Nhỏ này hôm nay găng nhỉ! Tôi không thích chờ đợi lâu. Tôi xông đến nắm chặt cánh tay nó, dòm nó trừng trừng. Mặt nó tái mét. Bây giờ nó mới nhìn thẳng vào mặt tôi. Nó nói giọng hoảng sợ:

- Làm gì vậy?

- Làm gì hả? Muốn chặn bồ lại chơi vậy hà. Được hông?

- Bỏ tôi ra, tôi méc má “ấy” bây giờ.

Tôi bật cười lớn, thách thức nó:

- Méc thì méc, ai sợ!

Con Chúc mếu máo như muốn khóc. Nó nhìn quanh. Chỉ có mấy đứa con nít chơi bắn bi đàng xa. Buổi trưa trong ngõ vắng ngắt. Nó nhìn tôi căm hận. Tôi càng làm cái dáng dữ tợn cho nó sợ. Nó sắp khóc thật rồi! Tôi lại

càng hả hê. Tôi giả vờ cho tay vịn lưng quần, dáng như tên cao bồi sắp sửa móc dao. Con Chúc hải hùng há to miệng...

Bất chợt nó giật tay tôi thật mạnh. Chiếc ví của nó mắc lại trên những ngón tay tôi. Và nó cắm đầu chạy. Chân nó vướng vít trông thật buồn cười. Nó vừa chạy vừa khóc nức nở, tiếng nó tắc nghẹn:

- Đồ mất dạy! Hu hu... Con gái gì mà... cao bồi! Con gái gì mà... du côn! Hu hu... Má ơi!...

Tôi nhìn nó, rồi nhìn lại chiếc ví nhỏ. Tôi phì cười đắc thắng. Tự nhiên không định trước mà tôi lại được cái này. Sướng quá! Tôi mở ví ra, nhìn vào. Có hai trăm mới tinh trong đó, cùng những kẹo, xí muội, và gương lược nữa. Tôi cười tít mắt lại. Trước hết phải xơi trọn xí muội và kẹo đã. Còn tiền này, để đó chiều nay bao bọn thằng Nha một châu bò viên.

Tôi đi vòng đường lượn để vào cửa nhà bếp. Trên nhà, mẹ tôi đang nằm ngủ, ngáy thật đều. Nhà vắng tanh, chỉ còn nghe tiếng đồng hồ kêu tích tắc. Tôi mở rương áo ra, nhét chiếc ví của con Chúc xuống dưới đáy. Xong, tôi xoa tay cười thích thú. Tôi tưởng tượng giờ này con Chúc đang run rẩy kể cho má nó nghe. Rồi má nó sẽ sang đây, méc me tôi. Nhưng tôi “cóc” sợ. Me tôi chả làm được gì đâu. Tôi lại tưởng tượng đến nét mặt thằng Nha, thằng Quan, thằng Chuộc... hẳn sẽ vui vẻ lắm khi được tôi bao đi ăn.

Tôi toan ngả mình nằm xuống giường nghỉ một chút thì bỗng có tiếng ồn ào trước nhà. Tiếng má con Chúc nói vọng vào:

- Bà Tư ơi! Cho tôi gặp bà một tí.

Rồi có tiếng gõ cửa nữa. Tôi đứng sau ngạch cửa nhìn ra. Me tôi đang ngủ phải choàng dậy. Bà ngạc nhiên, nhưng rồi cũng đứng dậy đi ra mở cửa. Má con Chúc xuất hiện trước tiên, theo sau là con Chúc mắt còn đỏ hoe và mấy người hàng xóm đứng nhìn. Me tôi hỏi, giọng ngái ngủ:

- Việc gì thế, bác?

- Bà Tư nè, con của bà... nó quá lắm.

- Đứa nào hở bác? Mời bác vào trong này.

Má con Chúc nói, sau khi ngồi xuống chiếc đi-văng:

- Con Tiếp, con gái của bà đó.

- Nó thế nào, hở bác?

- Con Chúc tôi đi chơi về, con Tiếp nó chặn đường, giật chiếc ví, còn dọa nạt làm nó sợ hết cả hồn. Nhờ bà gọi nó ra, bảo trả cái ví cho con tôi.

Me tôi trợn mắt:

- Ối giờ ơi! Đến thế cơ à? Con Tiếp đâu? Tiếp ơi!...

Tiếng gọi sau của me tôi dài ra, the thé. Tôi chẳng nói chẳng rằng, nghênh ngang đi lên. Tôi nhìn quanh me tôi, má con Chúc và nó. Con Chúc hơi lùi lại, mặt nó còn in nét sợ sệt và giận tức.

- Me gọi gì?

- Mà y có lấy cái ví của con Chúc không? Trả cho người ta.

Tôi chậm chậm lắc đầu, khiêu khích:

- Đâu có! Tui ở trong nhà này giờ.

Con Chúc ghen tức, nắm chặt cánh tay má nó:

- Nó nói dối. Cháu đi ngang đây, nó chặn đường, lấy chiếc ví của cháu mà.

Má con Chúc nhìn me tôi. Me tôi đứng dậy, chỉ vào mặt tôi, hăm he:

- Mà y lấy trả cho người ta ngay. Tao còn lạ gì mà y. Con quái! Tao đánh tan tành mà y ra bây giờ!

Tôi đáp ngay:

- Đánh coi nào!

Me tôi kêu trời. Tôi càng nghênh mặt lên, trêu tức. Me tôi hết dẫn nôi. Bà vớ lấy cây chổi lông gà, quất vào người tôi lia lịa. Tôi “cóc” sợ. Tôi lì người ra cho bà đánh. Con Chúc lè lưỡi, nép vào má nó. Ngọn roi vút lên da thịt nghe “chát, chát” chẳng làm tôi sợ sệt. Tôi tỉnh ráo như không. Bất ngờ cây roi trúng sống lưng tôi một cái nghe đau điếng. Tôi kêu “oái” lên rồi chột xoay người lại nắm chặt cây chổi. Me tôi trợn to mắt tưởng chừng tròn mắt muốn bật ra ngoài, nhìn tôi giận dữ. Tôi giật mạnh cây chổi, ném vào trong góc rồi điềm nhiên đưa tay ra xoa sau lưng. Me tôi đứng sững, không biết làm gì. Mi mắt bà long lanh như sắp khóc. Bà ngượng với mẹ con con Chúc. Mặc kệ bà. Tôi từ từ tiến đến trước mặt má con Chúc, trở tay chỉ mặt bà:

- Bà này về đi! Cút ngay! Ai thèm giật ví con bà. Láng quáng... bẻ răng à.

Má con Chúc đứng phắt dậy, nói:

- Con này hồn quá đi. Mà y lấy quyền gì đuổi tao?

- Quyền chủ nhà. Tôi là chủ nhà. Đi mau đi!

Me tôi kêu lên:

- Tiếp!

Tôi thản nhiên chống sườn, đứng lờm. Má con Chúc tức đến nghẹn. Bà nói:

- Tôi thật không ngờ. Qua đây mách bà, bà chẳng giúp gì hết, còn lôi con ra đánh trước mặt tôi. Con bà nữa, con... trời đánh thiệt, gian manh hơn thằng du côn. Thiệt không ngờ, nhà này... chẳng biết điều gì hết.

Bà quay sang con Chúc:

- Chúc, về con! Kệ nó, bố thí cho họ đi. Má sắm cho con cái khác. Về!

Hai mẹ con bước ra cửa. Me tôi ngồi phịch xuống đi-văng, thở ra. Bà chẳng buồn nhìn tôi. Văng trán bà nhăn lại. Tôi cười khẩy. Kệ bà! Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lăn trên thái dương me tôi. Bà đưa tay áo lên lau. Tôi bỏ đi vào buồng.

Chị Hai tôi ngồi trên giường, đang chải gỡ mái tóc. Vừa thấy mặt tôi, chị đặt mạnh cây lược xuống chiếu, mắng:

- Mày là con báo hại, làm khổ mẹ không hà. Tao cũng đến ngán mày rồi. Mày hết dạy nổi rồi hở?

Tôi chẳng thèm đáp, tiến đến trước gương, soi mình trong ấy. Tôi ngắm thân hình tôi. Tôi đã cao lớn ra phết đấy chứ! Mái tóc tôi được uốn hồi Tết, dài chưa đến vai – hầu như nó không dài nổi, quấn queo không ra hình thù gì, phủ lờm xờm trước trán. Mặt mày tôi trông “yêng hùng” lắm, xứng đáng làm “nữ thủ lãnh” bọn thằng Nha; chúng cứ gọi tắt là “nữ chúa” cho tiện, và tôi rất hài lòng về cái tên đó. Áo tôi ngắn cũn cỡn, hai chéo áo được cột lại thành một cái gút. Quần tôi thì cũng chẳng kém gì, cao quá mắt cá và bó sát chân. Tôi gật gù. Trông tôi oai quá! Chẳng có đứa con gái nào oai như tôi cả.

Tiếng chị Hai vẫn ở bên tai tôi:

- Tao đi làm cả ngày, đầu tắt mặt tối giúp đỡ gia đình. Buổi tối về tao phải đi gánh nước. Đáng lẽ mày cũng nên làm gì cho mẹ bớt mệt chứ! Sao mày còn làm mẹ phải phiền rầy?

Tôi nhìn chị Hai trong gương, lớn tiếng:

- Đẹp chị đi! Chả biết gì cả cũng “lối”. Nói người không vô.

- Thế nói làm sao để mày người cho vô?

- Chị “sức mẩy” nói chuyện với tôi. Im đi là vừa.

Chị Hai lắc đầu, chép miệng. Chị lẳng lặng ngồi xuống ghế rương quần áo tìm đồ thay. Bất chợt chị “à” lên, và tôi thấy – trong rương – chị lôi ra cái ví nhỏ của con Chúc. Chị quay phắt lại, trừng mắt hỏi:

- Này mày chối, chứ cái gì đây?

- Của tôi. Chị không được sờ tới!

Tôi chồm đến, giật cái ví. Chị Hai giữ không kịp. Mặt chị đanh lại, cơ hồ chị muốn giết chết tôi. Chị giận lắm. Tôi bước ra cửa hông, nhưng còn ngoái lại chọc tức chị:

- Cho chị méc “bà già” đó. Mூrì “bà già” tôi cũng “cóc” ngán.

**

Tôi từ giã bọn con trai, bước về nhà. Châu bò viên và đậu đỏ bánh lọt vừa rồi làm tôi no ứ bụng. Bọn thằng Nha, đàn em của tôi, có vẻ hả hê lắm. Nhưng tôi cứ làm như không nghe thấy, ra dáng ta đây chẳng để ý đến chuyện nhỏ mọn. Ăn xong, tôi giao cho chúng nó “công tác” mới: kiểm tiền để xài nữa. Thằng Quan phải chặn đường thằng Tài, con bà Hai bán quán ở khúc quanh tối nhất của ngõ xóm đêm nay. Thằng Nha – to con nhất - sẽ xông ra thoi cho Tài mấy thoi, và thằng Chuộc sẽ giật lấy cây bút máy hiệu Parker của Tài. Công việc được bàn tính rất kỹ, vì chúng tôi biết rõ Tài là con một của bà Hai, nên bà rất cứng chiu nó mặc dù bà chỉ có cái quán nhỏ nghèo nàn bán bánh kẹo. Chúng tôi biết rõ Tài đã học đến lớp mười một, bà Hai còn cho nó đi học thêm Toán Lý Hóa ban đêm. Cứ chín giờ tối là nó đạp xe đi ngang đây. Và điều mà chúng tôi biết rõ hơn cả là trên túi áo của Tài lúc nào cũng có giắt một cây bút máy – cây bút máy hiệu Parker rất tốt, có thể bảo đảm cho chúng tôi một bữa “nhậu nhẹt” ngon lành hơn châu bò viên đậu đỏ hôm nay.

Tôi đến trước cửa nhà. Thấy đôi guốc vông để trên ngưỡng cửa, tôi đoán là có bà Tám bán bánh cuốn sang chơi. Tôi lại đi vòng ngả sau để vào nhà.

Chị Hai đi làm chưa về. Tôi nghe tiếng mẹ tôi nói chuyện với bà Tám xăm xì. Tò mò, tôi muốn biết hai người nói gì với nhau, nên đến bên tấm phen ngăn “phòng khách” với buồng ngủ, lẳng tai nghe. Tôi ngạc nhiên lắm vì rõ ràng là tiếng mẹ tôi sụt sịt khóc. Mẹ tôi sao thế? Mẹ tôi nói chuyện gì? Bà Tám đã nói gì? Tôi nóng lòng muốn nghe mẹ tôi nói. Đúng là mẹ tôi đang than thở về tôi:

- Bác thấy đó, tôi muốn dạy nó mà rồi cũng phải bó tay. Nó hung dữ quá. Nó du côn hơn cả con trai. Cả xóm này gọi nó là “nữ chúa”, xem có xấu hổ cho tôi không?

Mẹ tôi cúi xuống hỉ mũi. Bà Tám nói:

- Tui cũng ngán cho nó. Ai đời con gái mà lại đi phá làng phá xóm, ai cũng ghét. Mà... sao nó lại khó dạy vậy hả bác?

Mẹ tôi ngẩng lên, mắt long lanh như đang hồi tưởng điều gì:

- Bác hỏi thế làm tôi thêm buồn. Chẳng giấu gì bác, con Tiếp nhà tôi khó dạy là cũng có nguyên do. Hồi mà – bà chỉ bàn thờ bố tôi – ông nhà tôi còn sống, tôi sinh con Tiếp, bác biết không, tôi sinh nó thật khó khăn, tưởng chết. Nó ra đời, thân thể èo ọp trông chả ra hồn gì cả. Mắt nó thì lúc nào cũng lừ đừ, da thì xanh xao, tay chân ít cử động như những đứa trẻ bình thường. Nó chậm lớn lắm bác ạ. Lúc sắp thôi nôi, bỗng nhiên nó ốm một trận không tưởng được. Nó đi chầy cả ngày, người cứ gầy rộc đi. Vợ chồng tôi chạy đủ thứ thuốc mà không khỏi. Tôi lo quá, tôi đoán chắc là “ông bà” quở nó, bắt nó bệnh, nên tôi cầu, tôi cúng, tôi van vái khắp các đền chùa. Mà nó khỏi thật bác ạ. Nhưng rồi nó cứ như thế hoài, vài tháng nó lại ốm một trận. Tôi sạt nghiệp cũng là vì lo chạy chữa cho nó. Lần nào tôi cũng cầu khẩn, lạy lạy xin ông bà tha cho nó.

Mẹ tôi ngừng một lát, rồi tiếp:

- Có lẽ ông bà bắt vậy, chứ lẽ nào nó lại kỳ cục thế? Vợ chồng tôi khi thấy nó thoát khỏi những lần đau ốm suýt chết đó, lấy làm mừng lắm và hết sức nâng niu nó. Con Hai chị nó, tội nghiệp, không hề đòi hỏi một thứ gì; chứ nó thì đủ thứ, được cưng chiều hết mực. Tôi không dám đánh mắng nó một chút. Tôi sợ, bác ạ. Tôi sợ mình xử quấy với nó, ông bà lại bắt nó đi thì khốn. Nhất là từ khi ông nhà tôi mất đi, tôi lại càng lo sợ hơn. Nhờ nó có bề

gì, tôi không biết sống làm sao. BỐ nó mất, chị Hai nó rồi cũng ra riêng, chỉ có nó với tôi, làm sao?

Bà Tám thở dài. Me tôi chép miệng:

- Cứ chịu nó như thế, nên càng lớn nó càng quá quắc. Đến chừng nó hung dữ quá rồi thì tôi đành bó tay. Mà mỗi lần đánh nó cho đã tức, tôi lại phải lo, phải phiền. Tôi sợ nó trở lại đau ốm như xưa, nhờ nó “đi”, chắc tôi chết mất bác ạ.

Me tôi lại khóc sục sùi, giọng bà ướm sưng:

- Đành chịu vậy bác ạ. Nó chả chịu học hành gì cả, đi theo bọn con trai phá phách xóm làng. Chỉ tội nghiệp chị Hai nó, làm thợ may tháng có mấy nghìn bạc, quần quật thấy mà thương...

Tôi rời chỗ đứng, đi ra sau bếp. Bếp núc lạnh ngắt, chưa ai nấu nướng gì. Quá giờ rồi thì phải? Me tôi bận nói chuyện nên không để ý đến thì giờ. Tự nhiên tôi đưa tay sờ lên những son nôi, rồi tôi cầm lấy que đũa sắt, quậy tròn trong lò cho tro rớt xuống. Những son, nôi, những bếp núc, than củi này tôi chẳng bao giờ đụng đến. Xa lạ quá! Tôi chán nản buông que sắt xuống. Tôi chẳng làm gì giúp được cho me tôi hết.

Tôi bỏ ra đường, đứng thơ thẩn như một thằng con trai đợi bạn đi chơi. Nắng chiều xuyên trên má, trên áo tôi. Tự nhiên tôi thấy buồn.

**

Công tác của tôi giao cho bọn thằng Nha không thành, vì tối hôm qua thằng Tài không đi học. Tôi cho gác việc đó để đêm nay hành động. Nhưng không ngờ, thằng Nha lại bắt tôi phải “ra tay”. Nó viện lẽ xưa nay toàn là chúng nó làm, còn tôi chỉ ngồi không, bây giờ phải thay đổi lại. Chúng nó bảo tôi lén lúc me tôi ngủ trưa để đánh cắp tiền. Nếu tôi không làm được, chúng nó sẽ hết tín nhiệm tôi. Tôi do dự, song cuối cùng đành phải thuận. Từ trước đến giờ tôi vẫn oai hùng làm “nữ chúa” của bọn nó mà! Một “lãnh tụ” không bao giờ được làm cho đàn em mất tín nhiệm. Tôi phải chứng tỏ cho bọn chúng biết tài của tôi – của “nữ chúa”.

Nhưng bây giờ thì tôi lo quá! Mưu kế của chúng tôi lại không thành nữa,

biết làm sao đây? Trưa nay khi canh me tôi đã ngủ say, tôi lén mở tủ tìm chiếc hộp vuông nhỏ đựng tiền của bà – dành dụm được bao nhiêu bà đều cất kỹ vào đó. Tôi chắc mẫm thế nào cũng lấy được sơ sơ năm trăm, vì rõ ràng chị Hai mới lãnh tiền về đưa cho me tôi hôm kia. Nhưng tôi chừng hững vì chiếc hộp trống không. Hay me tôi đã đoán biết mà giấu tiền đi? Vô lý, me tôi ở nhà làm sao biết được? Tôi thắc mắc, suy nghĩ đến bực mình. Thế là bọn đàn em sẽ khinh thường tôi, thế là chúng tôi lại hụt một bữa ăn uống.

Cơm nước xong, tôi đi lững thững ra chỗ hẹn. Bọn thằng Nha, Quan, Chuộc đã đứng sẵn đó từ hồi nào. Thấy tôi, thằng Nha hất mặt, có ý hỏi, nhưng không mở miệng. Tự nhiên tôi đâm cáu. Thằng này bây giờ trông hách quá, chẳng coi tôi ra gì cả. Ý nó đã thay đổi gì chẳng? Tôi muốn tỏ vẻ đàn “anh”, nên chỉ lắc đầu và cũng không thèm nói. Thằng Nha “hừ” một tiếng, quay nhìn thằng Quan và thằng Chuộc, nói:

- Thấy chưa tụi bay? Tao đoán không sai mà.

Tôi bực mình, hỏi hơi gắt:

- Mà đoán gì?

Thằng Nha cười khẩy:

- Đoán mà không “cuôm” được tiền chứ đoán gì.

Tôi nuốt nước bọt, giải thích:

- Tụi mà đứng ngoài chả biết gì cả. Tao đây mới khó khăn. “Bà già” giấu tiền ở đâu ấy. Hộp của bà trống trơn.

Thằng Chuộc ngắt lời:

- Xạo hoài.

- Thật mà. Tao mà nói láo... cho...

Tôi toan thề, song tôi thấy như thế “yếu” quá, mất mặt “nữ chúa” nên ngưng lại. Thằng Nha vung tay đấm trong không khí. Tôi nạt:

- Nha! Mà hôm nay “lớn lối” lắm nhá! Mà là em út tao, mà chớ có làm cái vẻ đó. Mà có giỏi thì về xoay tiền “ông già” mà đi.

- “Ông già” tao hết tiền rồi, chứ còn thì tao cũng đâu để yên.

Cả bọn nhìn nhau. Tôi thấy nản, quay lưng toan về. Nhưng thằng Nha nắm cánh tay tôi lại:

- Bộ về sao bạn? Ở đây tính cho xong đi chứ!

- Tính cái gì?

- Làm sao có tiền cho tụi tao đi ăn chứ!

- Về nhà lục cơm nguội mà ăn. Để tao về.

“Bốp”! Thằng Nha tát tôi một cái tóe lửa. Tôi lão đảo. Mặt tôi nóng lên vì đau lẫn vì giận. Tôi nhìn thẳng Quan, thẳng Chuộc. Chúng nó vẫn đứng yên như biểu đồng tình với thằng Nha. Tôi nói run run:

- Tụi mày... phản hả?

- Ủa, phản đó. Không xứng đáng thì làm em tụi tao.

Tôi là “nữ chúa” mà! Tôi vùng lên toan đánh trả thẳng Nha. Nhưng nó lạnh tay hơn, nắm vai tôi quật tôi té xuống đất thật mạnh. Lưng tôi đau điếng. Tôi nhăn nhó nhìn bọn đàn em từ lâu phục tùng nay trở mặt. Tôi lăm bằm rủa chúng nó. Thằng Nha bồi thêm một thoi vào vai tôi. Tôi tức nghẹn ứ cổ họng.

Bỗng tôi nghe tiếng chị Hai vang lên:

- Nha! Ai cho mày đánh em tao? Dang ra!

Tôi quay lại. Chị Hai bỏ gánh nước đằng kia, chạy đến. Chị xô bọn thằng Nha ra, ngồi xuống nâng tôi dậy. Máu ứa một bên mép tôi, đầu tóc tôi bù xù, áo tôi rách hết một bên vai. Tôi hăn giống một “anh hùng cao bồi” chiến bại hơn lúc nào hết. Chị Hai xốc tôi lên, hỗn hển nói:

- Tiếp! Tiếp! Mày có sao không đó? Đừng xiù nghen! Giời ơi khổ quá! Trông mày đến đẹp! Mày ơi! Em ơi có sao không? Ơi me ơi! Me ơi!

Giọng chị nghe lạnh lạnh, nhưng tôi nhận thấy rõ ràng chị thương tôi lắm, lo cho tôi lắm. Mắt tôi như cứng lại nhưng tôi muốn phải chi lúc này ứa được một giọt nước mắt thì hơn.

**

Ngày tôi mặc chiếc áo dài đầu tiên cũng là ngày cưới của chị Hai. Đám cưới, đám hỏi cử hành luôn một lúc vì mẹ tôi nghèo quá mà bên nhà trai cũng không dư dả gì. Chồng chị Hai là một người lính bộ binh. Anh ấy trông cũng hiền từ lắm, rất xứng với chị tôi.

Đám cưới tổ chức trong căn nhà chật hẹp của tôi, trong khu xóm ồn ào đông đúc. Trẻ con đứng xem đầy cửa sổ. Cũng chẳng ai thèm đuổi chúng, vì lẽ ở xóm nhỏ là vậy, đám cưới, đám ma ở đâu cũng không tránh khỏi sự tò mò của trẻ con. Chúng bình phẩm cô dâu chú rể, nào là cô dâu mặc chiếc áo hơi rộng, chú rể không mặc “đồ lớn”. Nhưng không đáng kể. Chỉ đáng kể là khi chúng trông thấy tôi xúng xính trong chiếc áo dài mới màu hoa ngũ sắc đã reo lên:

- Kìa tụi bây! Coi “nữ chúa” hôm nay đẹp ghê!

- Ủa, “nữ chúa” mặc áo dài trông tha thướt tệ!

- Thướt tha như cây đa cổ thụ.

Tôi thoáng thấy bóng thằng Chuộc trước cửa. Nó réo:

- “Nữ chúa”! “Nữ chúa”! Ra đây đấu vài hiệp coi “nữ chúa”!

Tôi quay đi tránh mặt nó. Tôi dễ dàng quên ngay vì trong nhà đông người quá, nói cười hỏi han liên miên. Nhưng khi nhìn kỹ mẹ tôi, tôi thấy nao nao trong lòng. Mẹ tôi mặc chiếc áo dài mới nhất của bà, tóc vấn lên gọn gàng, trông mẹ tôi trẻ lại đôi ba tuổi.

Nhưng không, đôi mắt của mẹ thâm quầng, kết quả của những đêm âu lo.

Mới sáng nay, mẹ tôi lại ngồi khóc với chị Hai. Mắt chị Hai cũng đỏ. Song chị sắp đón nhận một cuộc đời mới tươi đẹp hơn cuộc đời tối tăm ở đây.

Tội nghiệp chị! Bây giờ tôi mới thấy chị vui vẻ. Còn mẹ tôi, những ngày kể tiếp đây, mẹ tôi sẽ cô đơn ghê lắm. Chị Hai đi rồi, chỉ còn mẹ với tôi. Mẹ tôi chưa một lần ngồi kể lẽ chuyện trò với tôi, vì tôi là “nữ chúa”, là con gái hoang. Mẹ tôi đâu biết những đổi thay trong tâm hồn tôi từ mấy ngày nay, từ cái hôm bị thằng Nha cho vài cái tát. Tôi thấy, thật rõ, những tính nết ngang tàng đã dần dần mất đi trong tôi. Tôi cảm thấy ghét bọn con trai, nhất là bọn thằng Nha. Tôi ghét tụ tập, ghét đánh đá. Và tôi đã thấy ngượng khi nghe một tiếng chửi thề. Tự nhiên tôi thấy yêu thích sự yên lặng, thích ngồi im nhìn mẹ nhìn chị.

Tôi đâm ra thèm muốn một chiếc áo dài khi nhìn con Chúc tha thướt đi ngang nhà. Hôm qua tôi đã đứng chờ nó trước cửa. Nó đi ngang, sợ sệt nhìn tôi, ngại tôi lại “giở trò” gì nữa chẳng. Nhưng tôi chỉ hiền từ nhìn nó, và hơi mỉm cười. Khi nó đi khỏi mặt tôi, chợt tôi gọi:

- Chúc! Cho tôi nói này nghe.

Con Chúc e dè nhìn lại. Tôi tiến đến, ngại ngần:

- Chúc này, tôi muốn trả lại cái ví cho Chúc, cái ví... hôm trước... đó!

Con Chúc ngạc nhiên, song nó bót e dè, cười một cái. Chắc nó thấy tôi không còn dữ tợn như thằng ăn cướp nữa. Và tôi đã trả lại cái ví cho nó, cả hai trăm mới tinh mà chị Hai cho tôi trước khi chị đi lấy chồng. Con Chúc chịu để tôi nắm tay nó một lát. Tôi có được một đứa bạn gái, đứa bạn gái đầu tiên!

Chị Hai và anh Hai đang quỳ trước bàn thờ tổ tiên, sì sụp lạy. Tôi thấy chị Hai len lén nhìn sang phía me tôi. Hình như nước mắt đang lăn dài trên má chị. Tôi hiểu đó là giọt nước mắt chân thành nhất, chứ không phải là nước mắt giả dối thường tình của các cô gái trước khi lên xe hoa. Vì chị Hai thương me tôi lắm, chị hẳn đang nghĩ đến những ngày vắng chị, không ai săn sóc me, giúp đỡ me trong mọi công việc. Chị tôi đáng thương quá! Tôi bỗng tiếc rẻ những ngày sống bên chị. Phải chi tôi cũng như mọi đứa em gái bình thường khác, không ngang tàng phá phách khó dạy như thế này, thì tôi đã có quyền làm nũng, có quyền vòi vĩnh chị, bắt chị kể chuyện cho nghe, bắt chị mua quà, bắt chị ru ngủ... Tôi chưa được sống một ngày nào êm đềm như thế. Mà nay thì chị sắp xa tôi rồi. Tại tôi, do tôi hết cả...

Tôi bỏ đám đông, bỏ những tiếng cười nói rộn rã. Tôi lách mình đi ra ngoài. Đám trẻ con vẫn còn đứng đầy ngoài cửa sổ, bàn tán. Tôi cảm thấy lạc lõng. Lần đầu tiên, giọt nước mắt vì xúc động ứa ra khỏi mắt tôi.

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Bán nguyệt san Tuổi Hoa,

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 6 tháng 4 năm 2009